

САЙТ «КОЗАЦЬКОГО КРАЮ» В ІНТЕРНЕТІ
WWW.COSSACKLAND.ORG.UA

Козацький край

№ 5 (122),
липень 2023 року

ФЕСТИВАЛЬ НЕСКОРЕНІЙ НАЦІЙ

ПОВЕРТАЄТЬСЯ!

15-16 ЛИПНЯ

С. МЕЛЬНИКИ

ХОЛОДНИЙ 2023 ЯР

Військові. Волонтери. Весь люд, для якого Україна — понад усе, 15-16 липня Холодний Яр чекає вас на Фестивалі Нескореної Нації.
Ми збираємося знову після перерви у часи великої війни, якої не знав світ XXI століття...

ЧЕРКАЩАНИ-ШТУРМОВИКИ ЗНОВУ ВІДЗНАЧИЛИСЯ ПЕРЕМОЖНИМ НАСТУПОМ ПІД БАХМУТОМ

Росіяни продовжують зазнавати значних втрат на Бахмутському напрямку, повідомляв ще на початку червня телеграм-канал командувача Сухопутних військ ЗСУ Олександра Сирського.

Генерал відвідав тоді позиції на передовій під Бахмутом. За словами командувача, спільно з командирами частин та підрозділів спланували подальші дії. Також Сирський вручив нагороди бійцям.

«Основний акцент, як завжди, на людях. Цінні подарунки та відзнаки стали найменшою вдячністю за їх титанічну працю», – додав командувач. Зокрема серед фото, опублікованих на телеграм-каналі Сирського, зафіксовано й момент, коли з командувачем робить селфі командир 2-го батальйону 3-ї окремої штурмової бригади, черкашанин Дмитро Кухарчук («Сліп»), чий підрозділ нещодавно відзначився переможними боями під Бахмутом і взяттям у полон кількох російських найманців. 4 червня «Сліпу» виповнилося 33 роки...

В одному з червневих відеозвернень підрозділ відзначив і Президент України: «Окремо хочу відзначити сьогодні наших героїв на Бахмутському напрямку... Молодці, воїни! Третя окрема штурмова бригада та 57-ма

Комбат 2-го штурмового батальйону «Сліп» робить селфі з Командувачем сухопутних військ Олександром Сирським.
Фото з телеграм-каналу Сирського

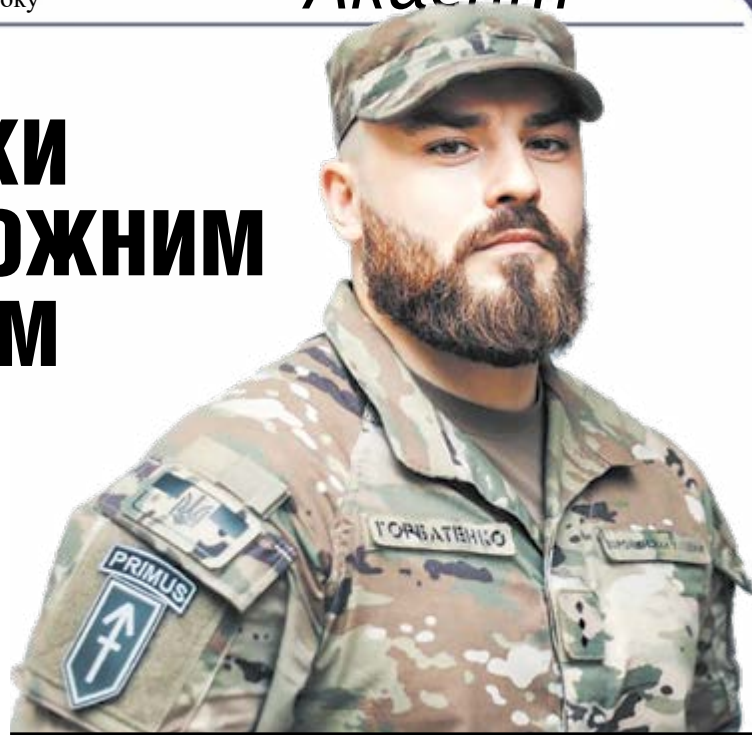
окрема мотопіхотна бригада – дякую вам! Дякую за рух уперед!» – наголосив Володимир Зеленський.

Про секрет успіхів Третьої штурмової бригади розповів у інтерв'ю журналістам Liga.net ще один з комбатів бригади, уродженець Черкащини Петро Горбатенко («Ролло»).

– Спершу була розвідка. Потім

war game у штабі. Ми ділились на частини: одна грала за противника, інша – за нас. Ми відпрацьовували кілька варіантів розвитку подій. Одночасно йшла підготовка до штурму.

Ми планували це зробити раніше, але не дозволяв стан ґрунтів. Щойно ґрунт став сприятливим – провели штурмові дії завдяки вдалому поєднанню роботи безпілот-

Комбат 1-го штурмового батальйону 3-ї ОШБр «Ролло».
Фото Liga.net

ників, артилерії і бронетехніки.

Коли рухався другий штурмовий батальйон, з позицій втекли «вагнерА»...

Це дозволило перейти до етапу з бронетехнікою. Ми не просто по-дурному йшли в лоб – «хто кого перестріляє». Ми провели маневр, обійшли, перерізували їм логістику, інші позиції вибили штурмом. На цих позиціях противник був зажатий, його поступово знищували. Звісно, з пропозицією здатись в полон. Потім повторили – без штурмів «у лоб».

Одну нашу групу ми закинули на добу до противника в тил. До двох відділень бігали по тилах, перерізували їм логістику і комунікацію – росіянам не надходили боєприпаси і допомога, резерви

знищувала далекобійна артилерія ще на підході. Таким чином противник був знищений, подавлений і вибитий з позицій.

Офіцерів російських «Ролло» живих у полоні не побачив – може, й були, але мовчали про звання. «Мертві офіцери – точно були. Живі полонені сержанти теж. А так – звичайні солдати, яких понабирали по селах», – говорить «Ролло» і закликає не недооцінювати ворога...

– Це не хрещення, ми під Бахмутом з листопада. Але це стало показовим, як можна і потрібно використовувати штурмові підрозділи. Так, це початок. Але початок чого – ніхто не скаже, – з посмішкою натякнув офіцер-штурмовик.

ЧЕРКАСЬКА БРИГАДА ТЕРОБОРОНИ ВІДЗНАЧИЛА 5-РІЧЧЯ

Нагороди та подяки отримали бійці особового складу 118-ї окремої бригади ТрО на честь п'ятої річниці від дня заснування. Захід відбувся у сквері «Юність» у Черкасах.

Від обласної та міської влади військовим вручили 11 дронів Mavic. У сквері розмістили стенди світлин загиблих бійців та військових, які зараз захищають Україну. Побратими загиблого навесні молодшого лейтенанта Володимира Мукана (позивний «Блискавка») розгорнули виставку чудових фото, зроблених цим 32-річним офіцером на передовій...

«118 бригада територіальної оборони визнана однією із кращих бригад територіальної оборони ЗСУ, яка на сьогодні ніде не втратила позицій. Захід важливий для того, щоб всі в Україні бачили, що 118 бригада жива, воює. Ворог заявляв, що він двічі нас знищував, а ми є, будемо і воюємо», – прокоментував журналістам «Суспільного» командир 118 бригади ТрО Анатолій Стуженко.

Напередодні, 29 червня до Черкас завітав Командувач Сил ТРО генерал-майор Ігор Танцюра. Він привітав черкаських тероборонівців з річницею, вручив відзнаки і пам'ятні нагороди найкращим офіцерам, сержантам й солдатам та побажав усім найміцнішого здоров'я і стійкості у спротиві ворогам. До слів вітання Командувач додав квадрокоптер DJI MAVIC-3T та оптичний приціл для снайперів.

ПИТНА ВОДА Й МЕДИКАМЕНТИ: Черкащина відправила чергову партію гумдопомоги на Херсонщину

«Лише одиниці вцілілих будинків, понівечені вулиці з усією інфраструктурою. На жаль, типова картина сіл Херсонщини після «руського міра» й окупації, – написав на своїй фейсбук-сторінці очільник Черкаської обласної військової адміністрації Ігор Табурець. – Ще торік у координації з Офісом Президента наша область взяла шефство над Нововоронцовською тергромадою. Загалом ми туди відправили близько 500 тонн різноманітної допомоги.

Нині, із перших днів після російського теракту на Каховській ГЕС, спрямовуємо на Херсонщину регулярні вантажі підтримки. Ми постійно на зв'язку із громадами, тому добре розуміємо, що саме потрібно. Цього разу відвезли до сіл Високопільської громади питну воду – понад 10 тонн. А також потрібні медикаменти. Це нині топ-запит.

Дякую всім, хто долучається до зборів! Жителі Херсонщини вдячні черкашанам за підтримку.

Ми разом! Пліч-о-пліч! Ми все здолаємо!» – наголосив Ігор Табурець.

СИМВОЛІЧНО: НА НАВЧАННЯХ «СІ БРИЗ-2023» ТРАЛЬЩИК «ЧЕРКАСИ» ТРЕНУЄТЬСЯ ЗВІЛЬНЯТИ УКРАЇНСЬКЕ МОРЕ ВІД РАШИСТСЬКИХ МІН

26 червня в місті Глазго у Шотландії, що входить до Сполученого королівства Великої Британії та Північної Ірландії представниками 18-ти країн-учасниць проведено урочисту церемонію, присвячену початку комплексу військових тренувань у рамках серії навчань «Сі Бриз». Захід відбувся за участю командувача Військово-Морських Сил ЗС України віце-адмірала Олексія Неїжпапи.

Про це повідомляє Служба зв'язків з громадськістю Командування Військово-Морських Сил ЗСУ.

- Хочу подякувати всім за те, що в умовах війни рф проти України ми змогли якісно спланувати тренування та зробити усе необхідне для організованого проведення заходу. Окремо хочу подякувати Великій Британії і її військовому керівництву за надання своєї території та інфраструктури для проведення тренувань і за підтримку ВМС ЗС України. Також я дуже вдячний командувачу 6-го флоту ВМС США за сприяння навчанню та підтримку, – наголосив командувач Військово-Морських Сил Збройних Сил України віце-адмірал Олексій Неїжпапа. – Переконали, що майбутні злагоджені дії учасників навчань сприятимуть зміцненню регіональної безпеки та стабільності в Чорному морі, – додав він.

Від української сторони тренуваннями керує командир флотилії капітан 1-го рангу Юрій Федаш, відомий тим, що в часі вторгнення росії в Крим 2014 року саме він командував незламним тральщиком «Черкаси». Символічно, що нині у навчаннях в Шотландії бере участь і новий тральщик «Черкаси», переданий Україні Великобританією.

Головним завданням комплексу тренувань в рамках навчання «Сі Бриз – 2023» є підготовка до планування та ведення протимінних дій. Основний акцент робиться на проведенні підготовки штабу тактичної групи протимінних дій до планування та ведення протимінних дій (операцій) відповідно до стандартів та процедур НАТО із залученням зразків озброєння та військової техніки, яку ВМС ЗС України отримали від країн-партнерів. Не менш важливими є підготовка протимінних кораблів ВМС ЗС України класу Sandown «Черкаси» та «Чернігів», груп підводного розмінування та підводних безпілотних апаратів до ведення протимінних дій у складі тактичних груп.

Досвід, який вже набули екіпажі українських протимінних кораблів та професіоналізм країн – учасниць, забезпечать високу ефективність проведення тренувань.

Головним результатом тренувань в рамках навчання «Сі Бриз – 2023» стане готовність багатонаці-

ональних сил до проведення операції по звільненню Чорного моря від мінної безпеки та відновленню безпечного судноплавства.

Довідка

Про плани Великобританії передати українському флоту два кораблі, HMS Grimsby та HMS Shoreham, проекту Sandown стало відомо влітку 2021 року. Це частина угоди між Україною та Об'єднаним Королівством щодо розвитку ВМС. Згодом шукачів мін перейменували на Чернігів та Черкаси. Це імена втрачених після окупації Росією Криму тральщиків Військово-морських сил України. Зараз на цих кораблях проходять навчання українські екіпажі.

«Черкаси» (M311) — тральщик-шукач мін проекту «Sandown», свого часу був побудований для Королівського флоту Великої Британії. Введений у експлуатацію 20 липня 2002 року. До жовтня 2022 року проходив службу під назвою HMS Shoreham (M112).

HMS Shoreham у різні роки входив до Групи протимінних заходів НАТО та виконував завдання у складі 9-го протимінного загону в Перській затоці (2012-2015, 2018-2021). У 2016 році краці фахівці Королівського флоту провели капремонт корабля.

Вже у вересні 2022 року HMS Shoreham був помічений із написом «Черкаси», хоча на той час формально ще входив до складу Королівського флоту. Корабель отримав назву та бортовий номер, ідентичні втраченому після окупації Криму тральщику ВМСУ «Черкаси».

Основні характеристики: водотоннажність 450 тонн (повна); довжина 52,6 метра; ширина 10,5 метрів; осадка 2,4 метри. Швидкість: до 13 вузлів на дизельній силовій установці; до 6,5 вузлів на електричній. Екіпаж - 34 особи. Озброєння: 30-мм бойовий модуль та три кулемета калібром 12,7 мм. Спеціальне обладнання: автоматизована система управління протимінними діями Atlas Elektronik IMCMS.

Британський ветеран переможної війни у Перській затоці HMS Shoreham тепер носить ім'я «Черкаси» і після перемоги України знешкодуюватиме міни у загадженому російськими окупантами Чорному морі...

ПРЕЗИДЕНТ ПРИСВОЇВ ЗВАННЯ ГЕРОЯ УКРАЇНИ УМАНЧАНИНУ, ПІД ЧИЙМ КОМАНДУВАННЯМ ЗБИТО 13 РОСІЙСЬКИХ «КИНДЖАЛІВ»

Президент Володимир Зеленський вручив Зірку Героя командирі 96-ї зенітної ракетної бригади Повітряного командування «Центр», полковнику Сергію Яременку.

Про це повідомляють Повітряні сили ЗСУ. Зазначається, що після повномасштабного вторгнення уродженець Умані Сергій Яременко очолює бригаду, яка відбиває повітряні атаки Росії у центральних та північних регіонах України.

– Саме зенітники під командуванням Сергія Яременка на позивний Граніт витримали шалені повітряні атаки на Київ у травні-червні, не дозволивши жодній із понад 200 цілей точно вразити об'єкти, та знищили вже 13 «непереможних» аеробалістичних ракет Х-47 Кинджал. Вони освоїли сучасні зенітні ракетні комплекси різних виробників та обійшли теорію ймовірності, все частіше демонструючи 100% результат, – йдеться у повідомленні.

Сам Герой України Сергій Яременко зауважив, що сили протиповітряної оборони рік тому і зараз – це кардинально різні речі. За його словами, це вдається досягти завдяки майстерності зенітників та наданому сучасному озброєнню.

– Впевнений, що увесь спадок СРСР поступово ставатиме історією, а бригада повністю переозброїться сучасною технікою. Переконали, зараз уже всі зрозуміли, наскільки важливо інвестувати у протиповітряний захист України, – наголосив Яременко.

Повномасштабне вторгнення росії 24 лютого 2022 року розпочалося зокрема і безпрецедентно масованим ракетним ударом по 96-й зенітній ракетній бригаді. У той день путіну доповіли брехню про те, що ППО Києва нібито знищено. У наступні дні захисники Неба з гаслом «Освятили вогнем» на шевронах продемонстрували росії і світу, що українська протиповітряна оборона «живіша всіх живих». За даними з відкритих джерел, на початку травня 2023 року Україна вперше збила російську аеробалістичну ракету «Кинджал», про яку до того російська пропаганда розповідала побрехеньки як про «незбиваєму» і «неуязвимую»...

СЕРГІЙ ЯРЕМЕНКО
Герой України
полковник
командир 96 зенітної
ракетної бригади

104-а ротація медиків-добровольців ПДМШ вирушила на фронт після Присяги на Тарасовій горі у Каневі

Вже п'яту урочисту присягу фронтів ротацій Першого добровольчого мобільного шпиталю (ПДМШ) імені Миколи Пирогова проведено у знаковому для українців місці. 104-а ротація медиків-добровольців вирушила у зону бойових дій після присяги на Тарасовій горі у Каневі.

Попередні рази медики-добровольці, на втілення ідеї співзасновника

ПДМШ Геннадія Друзенка, приймали присягу у «революційному» Михайлівському Золотоверхому соборі Києва, у гайдамацькому Холодному Яру (100-а, ювілейна, ротація), у гетьманській церкві Суботова та у козацькому Трахтемирові.

Таким чином, 4 з 5 урочистих заходів знаменитого підрозділу медиків проведено на Черкащині.

ФЕСТИВАЛЬ НЕСКОРЕНОЇ НАЦІЇ «ХОЛОДНИЙ ЯР» ПОВЕРТАЄТЬСЯ. Цього року у дещо іншому форматі...

Цьогоріч не розважальним, а натомість із сильним змістом обіцяють організатори Фестивалю нескореної Нації «Холодний Яр», який відбудеться 15-16 липня у Мельниках на Чигиринщині.

— Це було непросте рішення. Біль втрат наших братів, учасників фестивалю, розривав зсередини, — зізнається голова оргкомітету Зоя Бойченко. — Але весь цей час нас запитували, чи буде фестиваль. І ми наважились провести, хоч нині майже всі члени оргкомітету воюють на Донеччині, і лівій частці оргкому простіше зустрітись у Слов'янську, — анонсувала пані Зоя.

У ФОРМАТІ ЗБІРКИ

Фестиваль планується у форматі збірки у холоднорських лісах, як свого часу збиралися воїни-гайдамаки та холоднорці, аби зустріти побратимів, згадати полеглих захисників, обміняти досвідом, загартованим в боях, послухати гутірки та українську музику.

Набрatisя сили Холодного Яру цьогоріч можна буде у селі Мельники, що на Чигиринщині, поблизу Гайдамацького ставу та Мотриного монастиря. На фестивалі можна буде встановити намет, а пригощатимуть на фудкорті майстри смачної їжі — «Велес». Учасників заходу забезпечать питною водою.

Як і щороку, на фестивалі будуть діяти такі локації: ярмарка майстрів, дитячий майданчик, виставкова територія, гутіркова галявина, спортивна локація та акустична сцена.

Традиційно фестиваль буде безалкогольним.

Підтримує фестиваль Черкаська обласна військова адміністрація та спонсори.

КОМАНДА МАЄ ВТРАТИ У БОЯХ...

Більшість з команди фестивалю захищають Україну або організовують потужну волонтерську допомогу.

Так, голова оргкомітету Зоя Бойченко є волонтером з 2014 року, нині є учасником волонтерської групи «Койоти», у якій чимало черкашан. Нею здійснено сотні поїздок на передову, придбано десятки автовок на фронт та необхідне спорядження.

На захисті України нині члени оргкомітету Олексій Ющенко, Євген Попович, Васирина Наконечна, Віталій Коваль, Настя Подбайло.

2022 рік став роком великої втрати для родини фестивалю.

ВАСИЛЬ ШКЛЯР
ПИСЬМЕННИК, ЛАУРЕАТ ШЕВЧЕНКІВСЬКОЇ ПРЕМІЇ

Війна забрала дорогих для Холодного Яру людей: Юрія Руфа та Павла Собка. Обоє вони загинули в місті Попасна. Юрій Руф був незмінним ведучим фестивалю, писав вірші, видавав книги, створив бренд концептуального одягу «Гвер», мав кохану дружину, двох донечок і тисячі друзів, яких надихав своєю харизмою та творчістю.

Павло Собко також був членом команди фестивалю. Він створив одну з найактивніших на Черкащині волонтерських груп «Койоти» та з 2014 року із друзями щомісяця, а то й щотижня відправлявся у небезпечну мандрівку, аби підтримати наше військо. Дома на нього чекали люба дружина та донька з сином.

— Ми переживаємо і важко уявляємо Фест без наших побратимів, але ми проведемо його в пам'ять про них, вічноживих, адже вони для нас — кращі з кращих. — розповів член оргкомітету, який нині боронить Україну, Олексій Ющенко.

ВСЕ ПОЧИНАЛОСЯ 9 РОКІВ ТОМУ...

Фестиваль нескореної Нації «Холодний Яр» вперше відбувся у 2015 році у рочищі Холодний Яр. Він має формат всеукраїнського, націоналістичного, просвітницького та благодійного. У той час організатори надихнулися Фестивалем українського духу «Бандерштат» та вирішили, що на Черкащині має бути потужний патріотичний фест. І все вдалося:

фестиваль з перших років збирав

тисячі людей з усіх куточків України та із-за кордону.

Спочатку фестиваль нескорених проводився у Грушківці, на Чигиринщині, далі кількість учасників зростала, тому наступна локація фестивалю була вже у гетьманському Суботові біля Чигирини. Цьогоріч збірка відбудеться у селі Мельники, серці Холодного Яру.

Фестиваль проводиться щороку, за винятком двох вимушених пауз: у 2020 році через жорсткі карантинні обмеження та у 2022 році через повномасштабну війну з російським окупантом.

І кожного разу на фестивалі «Холодний Яр» збирали чималу суму коштів та передавали для потреб бойових підрозділів.

СЦЕНА «ХОЛОДНОГО ЯРУ»

У різні роки десятки кращих українських гуртів та виконавців запалювали сцену фестивалю, а дехто і неодноразово - це, наприклад, «КОМУ ВНИЗ», «ТІНЬ СОНЦЯ», «ЧУМАЦЬКИЙ ШЛЯХ», YURCASH, «ТАРТАК», «ГАЙДАМАКИ», «Kozak System», «KARNA», «ВІЙ», «КОРАЛІЛІ» та багато інших. Фест став майданчиком для популяризації виконавців. Наприклад, нині всесвітньовідомий гурт «Go_A» велику підтримку здобув саме на сцені фестивалю «Холодний Яр» ще у 2017 році...

Цього року організатори зауважили, що збірка пройде у більш спокійному форматі з акустичною сценою. Вже анонсовано

виступи Сергія Василюка із гурту «ТІНЬ СОНЦЯ», Юрка Юрченка з «YURCASH», гуртів «ЧУМАЦЬКИЙ ШЛЯХ», «ФІОЛЕТ», «НАРМАТА», «ROMAX», «КІМНАТА ГРЕТХЕН», виконавців ВАСИЛЯ ПРОЗОРОВА (ex ТОЛ, ПНД), ОЛЕГА КАДАНОВА та СТАСА КОНОНОВА.

Організатори нагадали, що фестиваль ніколи не був про розваги і тусівки. Змістовні гутірки, виставки, спорт та продумана велика музична сцена — це їхнє бачення.

Безперечно: у дні, коли на фронтах кується наша перемога, потрібно щось більш стримане, але водночас наповнене традиційним холоднорським змістом...

ГУТІРКОВА ГАЛЯВИНА

Десятки відомих громадських діячів, письменників, політиків, істориків, військових командирів, волонтерів провели свої зустрічі з учасниками фестивалю. Виступити на гутірковій галявині «нескорених» завжди було за честь. Та далеко не усі бажали отримувати таку можливість, адже холоднорська публіка тонко відчуває істинні наміри кожного, не дає себе в оману.

Гутіркова галявина — це майданчик для дискусій, обговорень та пізнання нового.

Оскільки цьогорічне гасло фесту «Відновлення Нескорених», відвідувачам цікаво буде поспілкуватися з фізичним реабілітологом Микитою Жалніним, який працює з пораненими бійцями та є директором центру фізичної та психологічної реабілітації «Шлях

до здоров'я», а про важливість роботи з ментальним здоров'ям розповість психолог, гештальт-терапевт Ірина Височанська.

Як ветеранам створити власний бізнес - поділяться досвідом Віта Костик та Даниїл Момот з Українського ветеранського фонду.

Цьогоріч організатори анонсували, зокрема, участь у гутірковій галявині воєнного журналіста, головного редактора порталу «Центзорнет» Юрія Бугусова, історика Євгена Букета («30 війн із Залятим сусідом»), лауреата Шевченківської премії Василя Шкляра, історика та народного депутата України Володимира В'ятровича, народної депутатки Соломії Бобровської.

Плануються гутірки і з авторами фільму «Щедрик проти Руського міра» В'ячеславом Пономарьовим та Наталкою Пономарів, а також з письменником, режисером, журналістом й музикантом Русланом Горовим (презентує книгу «Жили собі люди/Once upon a Nation»).

Проведуть гутірку волонтери, які евакуювали людей з Маріуполя під час обстрілів. Запланована й зустріч з військовими фотографами Костянтином і Владою Ліберовими. Запрошені на гутірку і «Хлопці з лісу» — ветерани, автори блогу у YouTube.

Насамкінець організатори нагадують, що фестиваль буде проходити на території національного парку, тож є певні правила поведінки, які треба врахувати.

Відтак заборонено розводити вогнища; рвати/ламати рослини, чіпати тварин, рибалити та купатися у водоймах, пересуватися лісом і пішохідними стежками на мототехніці та проводити розкопки.

Військові, волонтери, весь люд, для якого Україна — понад усе, 15-16 липня Холодний Яр чекає на вас на ФЕСТИВАЛІ НЕСКОРЕНОЇ НАЦІЇ!

Ми збираємося знову після перерви у часи великої війни, якої не знає світ XXI століття.

Нехай дуби Холодного Яру захистять нас і дадуть сили, а яри стануть нашим прихистком.

Нехай зоряне небо освітить наш шлях у ці темні часи!

Нехай вогонь Холодного Яру, який ми запалимо разом, повіє з новою силою і освітить наш шлях до перемоги!

Після відновлення ми продовжимо свій бій у пам'ять про загиблих побратимів і во ім'я майбутнього. Во славу України!

У ЧЕРКАСАХ ПРЕЗЕНТУВАЛИ ПОШТОВІ МАРКИ, ПРИСВЯЧЕНІ ГОЛОВНОМУ УПРАВЛІННЮ РОЗВІДКИ

Спецпогашення нової поштової, другої із серії «Слава силам оборони і безпеки України!» відбулася в Черкасах. У презентації марки взяв участь начальник Черкаської обласної військової адміністрації Ігор Табурець.

«Цього разу марка - про українську розвідку.

Гордий, що присвятив службі в ГУР понад двадцять років», - написав на своїй фейсбук-сторінці очільник області. І наголосив на символізмі того, що марку ввели у обіг 30 червня, у день річниці звільнення від російських окупантів острова Зміїного.

Традиційно поштові марки мають благодійну складову. За зібрані кошти буде придбано ударний дрон для наших захисників.

До речі, в один тиждень з черкаським спецпогашенням марок, присвячених розвідникам, подібний захід було проведено у Львові. Тільки там презентували спецблок поштових марок, присвячених загиблим офіцерам-прикордонникам. Серед тих, чий зображення розміщено на цих марках, є і генерал-прикордонник з Черкас Ігор Момот, який загинув 11 липня 2014 року біля Зеленопілля на Луганщині...

МОТОФЕСТИВАЛЮ «ТАРАСОВА ГОРА» НЕ БУЛО, АЛЕ БАЙКЕРИ ЗУМІЛИ ЗІБРАТИСЯ В КАНЕВІ

Як і торік, мотофестиваль «Тарасова гора» не відбувся у звичному форматі й нині, з-за воєнного стану. Проте організатору фестивалю Ашоту Арушанову («Сальвадору») зібрати ненадовго байкерів вдалося – без зайвого шуму навколо події і з максимальною користю для поранених бійців ЗСУ. Для них учасники мотозабігу збирали кошти на закупівлю озонатора відділення.

Були і смачний плов від байкерів і казахської діаспори, і драйвовий концерт гурту з Черкас «SPBIV BRATIV» з їх популярними «масква згоріла і втонула...», «Бахмут», «В городі Херсоні...» та іншими піснями, які стали хітами в часі після початку повномасштабного вторгнення росії.

Суботнього червненого дня байкери приїхали і до Канева, на Тарасову гору, де зробили потужне колективне фото. Заходу не заварила жодна повітряна тривога, але найпопулярнішими нашивками у байкерів, як і торік, залишаються ті, що з написом «Тараски не було, бо путін - ***до»...

ПРОІЛЮСТРОВАНА В ЧАСИ БЛЕКАУТУ НОВІТНЬОЇ ВІЙНИ, КНИГА «ОТАМАНИ» - З ЧОРНИМ ПРАПОРОМ ХОЛОДНОГО ЯРУ НА ОБКЛАДИНЦІ

Про знаменитих отаманів Холодного Яру та інших очільників повстанського руху початку ХХ століття розповідь учням молодшого та середнього шкільного віку книга Володимира Тиліщак, багато ілюстрована художником Олександром Ком'яховим. Друк книги «Отамани» у видавництві «Наш Формат» очікується вже в серпні 2023 року.

«У цій книзі я постарався розповісти юним читачам про непрості часи повстанської боротьби столітньої давнини та представити низку повстанських ватажків – отаманів, – розповідає автор книги, історик, заступник директора Інституту національної пам'яті Володимир Тиліщак. – Сподіваюсь, ці історії будуть цікавими юним читачам. У кожному разі, мого сина вони зацікавили.

Ідея познайомити дітей з історією повстанського руху в Україні на початку 1920-их років з'явилась у мене ще десять років вісім тому. Тоді колеги в Українському інституті національної пам'яті надихнули на задум створити настільну гру про повстанців часів Української революції 1917 – 1921 років. До гри запланував додати брошуру про повстанських отаманів. За кілька років задумана брошура зросла до повноцінної самостійної книги, яка зацікавила видавництво «Наш Формат». Готувалась ця книга побачити світ у 2022 році. Повномасштабне російське вторгнення затримало її вихід, але не скасувало. І за це, що маю мож-

ливість анонсувати книгу, дяка ЗСУ і усім, хто зі зброєю захищає Україну».

Художник Олександр Ком'яхов, який ілюстрував книгу, в захопленні від можливості «повоювати на інформаційному фронті». На обкладинку книги він виніс чорний прапор Холодного Яру...

«Ось вам, любі батьки

9-12-річних,

книжка.

Про те саме

що зараз,

але сто років

тому,

– написав

у соцмережах

художник.

– Хоч і в темряві

блекаутів,

але ілюстрував

з захопленням,

бо дуже

не вистачає

творів

про Перші

визвольні.

Коли малював

обкладинку,

мені хотілося,

щоб це було

схоже на афішу художнього фільму для дітей з 50-х років. Я ніби хотів ретроспективно витіснити усю ту сторічну гниль, що наплотив про цю епоху совок з його неуволімими мсїтїтелями і свадбамі в малюнках...

А ще тут, бодай трішки, реалізувались три мої пристрасті: інфографічні мапи, комікси та бронепотяги!

Сподіваюся, завдяки таким книжкам, дітям стане зрозуміліше, що мир не є чимось, що існує тільки тому, що хтось не стріляє. Що історія не пробачає народу вшанування ворогів. Що Україна дає відсіч не тому що ми раптом такі єдино-незламні, а тому що нас за ручку привели до цього мазепинці, петлюрівці, бандерівці й майданівці.

Вдячний видавцям і автору за цей проєкт, отримав задоволення від співпраці!»

У Тальянках знайдено «стадо» скульптурок бичків часів Трипільля

У Тальянках на розкопках давнього трипільського поселення зроблено цікаві археологічні знахідки. Про це повідомили у Державному історико-культурного заповідника «Трипільська культура».

Наукові працівники, яких знахідки «включили» на романтичний виклад інформації про артефакти, розповідають про знайдене з гумором: «6 000 років тому мешканці цього величезного поселення зовсім не знали слова «вечір», називаючи цю пору доби «час довгих тіней»...

Сьогодні (у суботу, 17 червня – ред.) розкоп, майже не вагаючись, віддав дбайливим археологічним рукам частину свого трипільського стада, і коли після пекучого дня знову настав прохолодний час довгих тіней, бички, правда ще зовсім немиті і нечищені, але від того не менш щасливі, стовідсотково зрозуміли, що кінцевим пунктом в абсолютно неочікуваному, логістичному етапі їхнього життя буде світла і простора вітрина музею...»

ШАБЛІ КОЗАКІВ ПОЛКОВНИКА З КОРСУНЯ ЗУПИНИЛИ МОСКОВСЬКИХ ОКУПАНТІВ І ЗМУСИЛИ ЇХ ТІКАТИ...

У ці спекотні літні дні 1659 року розгорнулася Конотопська битва, у якій московити зазнали повного розгрому від українських козаків

25 жовтня 1657 року Генеральна Військова Рада у Корсуні обрала гетьманом України Івана Виговського – того, кому судилося перемогти московських окупантів і викинути їх за межі України. Корсунський полковник Григорій Гуляницький став правою рукою гетьмана, очоливши фактично «гвардію» козацького війська...

Кількома роками раніше, під час Визвольної війни Гуляницький, за дорученням гетьмана Богдана Хмельницького, двічі очолював українське посольство до Москви: у 1649 та 1654 роках. Та потім, побачивши, як «братня» Москва ставиться до виконання Договору з Україною, став її заклятим ворогом. Після того, як 1658 року Москва відкрито підтримала українську опозицію гетьманові Виговському, царський уряд перейшов від спроби підбурювання громадянської війни в Україні до відкритого збройного вторгнення російських військ. Армія воеводи Ромодановського захопила ряд міст України, по-звірячому розправившись не тільки з прихильниками гетьмана, а й зі звичайним мирним населенням.

Літописець того часу так згадує прихід московита Ромодановського в Конотоп: «Він зустрів процесію громадян міста, перехрестився перед ними по-християнськи, але пограбував місто і його мешканців по-татарськи...»

Така поведінка московської армії тільки додавала прихильників гетьманові Виговському та їхнього бажання вигнати зайд із України. Росія ж у відповідь розширила військово вторгнення: навесні 1659 року на допомогу військам Ромодановського вирушила армія князя Трубецького...

Бої загонів Гуляницького проти росіян були абсолютно успішними: він відбив у московитів Лубни, Гадяч, а потім і Конотоп. Після цього, з квітня до початку липня, цілих 70 днів, 4 тисячі його козаків утримували Конотоп, відбиваючи численні атаки 150-тисячного війська Трубецького, що оточило місто. На пропозицію зрадити гетьману й Україні, Гуляницький гнівно відповів, що росіяни в Україні «многі міста випалили і висікли, краще бути у турка, аніж у московитів...» І додав, що повірять у «мирні» наміри Москви тільки

Малюнок Артура Орльонова

7-9 липня святкуємо повний розгром московитів у Конотопській битві 1659 року, в перших лавах якої бився корсунський полковник Григорій Гуляницький...

тоді, коли вона прибере свої війська геть з української землі...

27-29 червня (за новим календарем 7-9 липня) 1659 року козаки, керовані Іваном Виговським та братом Григорія Гуляницького Степаном, в союзі з кримськими татарами повністю розбили під Конотопом 30-тисячний московитський кавалерійський корпус Пожарського. Почувши про цю поразку, Ромодановський покинув навіть мріяти про взяття Конотопу й почав поспішний відступ з України. Його наздогнали козаки Григорія Гуляницького: блискавичний удар, нанесений по переляканих московитах, дав українцям багаті трофеї – артилерію, скарбницю, обоз і безславно втрачені росіянами бойові знамена. Сам князь Трубецькой ледь не загинув і був двічі поранений. Козаки переслідували недобитків аж до самого кордону з Московщиною...

Російський історик з прізвищем як у сумнозвісного сучасного пропагандиста москви, Соловйов так описує реакцію на розгром під Конотопом переляканої москви і ще більш переляканого московського царя:

«Цвіт московської кінноти, що відбув щасливі походи 1654 і 1655 років, загинув за один день, і вже ніколи після того цар московський не був у змозі вивести в поле такого блискучого війська... У жалібній одежі вийшов цар Олексій Михайлович до народу й жах охопив Москву. Удар був тим важчий, що був несподіваним... Трубецький, на якого було найбільше надій, «чоловік благоговійний і витончений, у війнстві щасливий і недругам страшний», погубив таке величезне військо! Після взяття стількох міст, після взяття столиці литовської царське місто затремтіло за власну безпеку: у серпні за государевим указом люди всіх чинів поспішали на земляні роботи для зміцнення Москви. Сам цар з боярами часто був присутній при роботах; навколишні жителі з родинами, пожитками наповнювали Москву, і ходила чутка, що государ від'їжджає за Волгу, за Ярославль...»

Правда ж, цей опис нагадує буквально нещодавні новини про сучасного «царя» та його реакцію на похід Пригожина і «вагнерівців» на Москву? А це ж ще ЗСУ не починали літній контранступ на

повну силу...

Тоді ж, понад три з половиною століття тому результатами блискучої перемоги Україна, на жаль, не скористалася і остаточно вільною не стала.

Пізніше, вже за часів гетьманування Тетері, полковник Гуляницький побував з посольством у Варшаві, переконав польський сейм і короля у необхідності походу на Лівобережну Україну, щоб визволити її від Москви. У 1663-1664 роках цей похід таки відбувся, Гуляницький зі своїми козаками був у армії Тетері та Яна Казимира. Та того ж таки 1664 року, за звинуваченням лютого ненависника козаків, польського коронного гетьмана Чарнецького, Гуляницького заарештували й кинули до пруської фортеці Мальборк. Там він був в ув'язненні цілих три роки – водночас із Юрієм Хмельницьким та київським митрополитом Тукальським. Після звільнення продовжив разом з гетьманом з Чигирини Петром Дорошенком боротьбу проти московських окупантів в Україні, але 1679 року його звинуватили у «зраді польському королю» і стратили...

Російська імперська, а потім

радянська історіографія старалася знищити навіть пам'ять про тих, хто разом з Іваном Виговським повстав проти чужоземного гніту, за волю своєї країни. Та в новій Україні настав час шанувати своїх героїв.

У червні 2013 року рішенням Луцької міськради вулицю Радгоспну в обласному центрі Волині перейменовано на честь Григорія Гуляницького.

Навесні 2016 року розпорядженням голови Черкаської ОДА затверджено рішення обласної топонімічної комісії про перейменування вулиці Кулакова на вулицю Григорія Гуляницького у його рідному місті – в Корсуні на Черкащині.

Ім'я Г. Гуляницького носить і лицей №7 у Конотопі на Сумщині, де дітей вчать любити Україну так, як її полковник корсунський любив. А в столиці України перейменовували вулицю Московську (!) на вулицю Григорія Гуляницького – символічно, що сталося це за два місяці до новітнього повномасштабного вторгнення московитів, під час якого вони знову добряче отримали по зубах під Конотопом.

Новітні бої проти російських окупантів у Конотопському районі Сумщини тривали з лютого до початку квітня 2022-го. Останній зафіксований бій на території Конотопського району – 6 квітня. В той день втікаючи за «порєбрїк» окупанти, які начебто «сваїх не брасають», кинули заглохлий «Урал» з награваним українським майном і 8 солдатів у ньому, між краденими пральними машинами, унітазами й електрочайниками. П'ятеро з окупантів були вбиті, а троє – здалися в полон нащадкам тих, хто бив їхніх прапрапрадідів під Конотопом ще у 1659 році. Обіцянку «Можем павтарить!» окупанти під Конотопом виконали...

Очільники українського і російського народів у 1659 році: одутий Алексей Романов і вусатий Іван Виговський «смутно» нагадують когось із наших сучасників...

ЗБРОЯ ЧИ МОНЕТИ СКАРБІВ МАЮТЬ ЦІНУ В ГРОШАХ, АЛЕ БЕЗЦІННІ ДЛЯ КУЛЬТУРИ НАЦІЇ

На Черкащині триває боротьба за збереження історичної спадщини

Мушкет та інші знахідки, зроблені археологами на місці Кумейківської битви

Очільник Черкаської ОВА Ігор Табурець відзначив вклад Томаса Бруннера у збереження історичної спадщини краю невдовзі після того, як австрієць подарував музею витонченої роботи меч віком понад дві з половиною тисячі років

**ПІВ ТИСЯЧІ МОНЕТ
ЧИГИРИНСЬКОГО СКАРБУ
ДЛЯ МУЗЕЮ В СТОЛИЦІ
ВИКУПИВ ОФІЦЕР ЗСУ**

**ВІД ТИСЯЧІ ЕТИКЕТОК ДЛЯ ЕКСПОНАТІВ –
ДО СТАРОВИННОЇ ЗБРОЇ В ЕКСПОЗИЦІЮ:
МУЗЕЄМ У КАМ'ЯНЦІ ОПІКУЄТЬСЯ...
ФЕРМЕР З АВСТРІЇ**

ЗЕМЛЯ НА МІСЦІ КУМЕЙКІВСЬКОЇ БИТВИ ПІВ ТИСЯЧІ РОКІВ БЕРЕГЛА СВОЮ ТАЄМНИЦЮ...

Навіть після початку повномасштабного вторгнення росії, науковці Національного музею історії України не припинили свою діяльність - проводили на Черкащині планові археологічні розвідки пам'яток часів Русі, під час яких знайшли місце грандіозної Кумейківської битви 1637 року (часів Речі Посполитої) між козаками та коронним військом. Після цієї кровопролитної битви козаки відійшли до Черкас...

Перші знахідки, зроблені на місці цієї баталії, було продемонстровано на виставці стародавньої зброї «През шаблі маєм права!», яка відкрилась на День добровольця навесні 2023 року в Національному музеї історії України.

На її відкритті журналісти видання «Факти і коментарі» поспілкувалися з керівником археологічної експедиції музею кандидатом історичних наук Сергієм Діденком.

Він розповів, що поле бою, яка відбулася 6 грудня (на Миколая) 1637 року, локалізується на кількох сотнях гектарів між чотирма селами сучасного Черкаського району: Кумейки, Мошни, Софіївка та Яснозір'я.

За результатами вже проведених досліджень археологам вдалося виявити місце розташування козацького та польського таборів, місця безпосередніх бойових зіткнень.

«Спочатку ми натрапили на велику кількість куль від мушкетів — за день ми знаходили їх по декілька десятків, - розповідає Сергій Діденко. - Потім відшукали деталі та уламки холодної і вогнепальної зброї, предмети козацького побуту, уламки польської екіпіровки, на місці козацького табору навіть кайданки знайшли (певно, для полонених). Серед знахідок — монети. Дуже важливо, що їх всі було викарбувано не пізніше 1637 року. Цей факт переконливо свідчить про те, що ми знайшли місце, де відбулася битва під Кумейками. Датування інших знайдених там нами речей теж відповідає саме тому історичному періоду».

Знайдено було і рідкісне вістря списа польського крилатого гусара. Загалом в колекціях європейських музеїв представлена зброя крилатих гусарів кінця XVII — XVIII століть. А на місці Кумейківської битви знайшли значно більш ранні зразки — 1630-х років, яких в музеях обмаль.

Важливо назвати видатних людей того часу, які взяли участь в битві під Кумейками: з українців, окрім гетьмана Павла Бута, Дмитро Гуня, який став гетьманом в наступному році та Богдан Хмельницький (тоді писар Війська Запорозького); польського боку - польний гетьман коронний Миколай Потоцький, майбутній національний герой Польщі, а тоді молодий гусарський поручик Стефан Чарнецький (про нього згадується в польському гімні), а ще француз Гійом Левассер де Боплан, майбутній автор карт України та твору «Опис України», а в 1637 році - командир польської артилерії...

«Вкрай важливо, щоб нашу роботу не зіпсували любителі металодетекторного пошуку, які називають себе «чорними археологами», - наголошує Сергій Діденко. - Проблема в тому, що ці люди не проводять наукової фіксації артефактів. Через це повністю втрачається наукова цінність цих речей — вони опиняються в приватних колекціях, і ми вже ніколи не дізнаємось, де їх було знайдено, з якими історичними подіями можна їх пов'язати. Полюючи на цікаві знахідки, шукачі-аматори фактично знищують речові докази нашої славетної історії...»

30-річчя Музею Гетьманства, розташованого у Києві на Контрактовій площі в історичній споруді, відомій як «будинок Мазепи», передано цінний подарунок - скарб козацької доби.

Відомий історик (нині - офіцер Третьої штурмової бригади ЗСУ) Олександр Алфьоров та його дружина Тетяна передали музею 446 монет 1650-1660-х років. Дар передано у день відкриття виставки «Гетьман: кризь роки», приуроченої 105-річчю утворення Української Держави (Другий Гетьманат). Монети одного номіналу - їхня назва соліди і вони часів правління короля Речі Посполитої Яна-Казимира Вази. За твердженнями попереднього колекціонера, який так само купив його свого часу, захований у ті складні часи скарб був знайдений на Чигиринщині. Окрім монет, у скарбі більше нічого не було - сам же скарб було загорнуто в матерію, сліди якої подекуди лишилися на окислених монетах. «Така собі історія реконструюється - людина XVII століття побачила щось дивне дорогою і вирішила швиденько прикопати гроші. Загорнула у якусь тканину і мала бажання повернутись. Але щось пішло не так...», - коментує Олександр Алфьоров.

Де конкретно був знайдений скарб - залишиться невідомим, адже він був декілька раз перекуплений, до того як потрапив до музею.

— Музеї слід любити. Культурі слід допомагати. Прикладів не чекати, - пояснив свій щедрий дар історик, який став воїном.

Подружжя Алфьорових подарунок музейникам зробило разом. Офіцер Третьої штурмової бригади ЗСУ «в миру» - історик, а тому вважав символічним, щоб скарб монет з колишньої гетьманської столиці, Чигирин, потрапив до сучасної столиці України - в Музей Гетьманства...

Красназавчий музей у Кам'янці на Черкащині свято береже історію краю - цьому максимально сприяє його директор Юрій Ляшко, справжній фанат своєї справи. Декілька років тому він отримав несподівану підтримку - звідки й очікувати не міг. Одного дня до музею завітав стрункий незнайомець з доволі відчутним акцентом у мові, який жваво цікавився кожною експозицією й кожним експонатом - так, як навіть з місцевих не всякий цікавиться... Позналилися. Виявилось, що Томас Бруннер - аграрій з Австрії, який створив на Кам'янщині успішне підприємство і займається м'ясним тваринництвом, та попри це - вірить, що для кожного європейця їжа духовна значно важливіша за звичайну їжу...

Кам'янським музейникам, з якими швидко здружився, підказав важливу річ: варто продублювати всі етикетки з підписами експонатів англійською мовою - так до них більше іноземних туристів прийде. Ідею сам озвучив - і сам реалізував, отримавши на це від музею згоду. Більше тисячі етикеток для експонатів на території об'єктів Кам'янського заповідника, зроблені українською й англійською мовами були виготовлені власним коштом Томаса. Для розуміння того, що робив переклад аж ніяк не для себе, а для інших людей - слід зазначити, що сам Бруннер знає вісім (!) мов. Жартує, що тільки дві з них не використовує у спілкуванні, бо нема з ким поговорити латиною і давньогрецькою, на відміну від німецької, української, англійської, іспанської... Менше спілкується італійською і намагається зовсім не користуватися російською.

Говорить, що вражений потужністю історії України та унікальністю її культури, яка підкреслює абсолютну самотність українців на фоні тих самих австрійців, поляків, німців, росіян та інших іноземців.

Томас переконаний, що артефакти не повинні осідати у приватних колекціях - їх має бачити якомога більше людей. Тому за нагоди викупує старовину і передає до красназавчого музею Кам'янки: першою з його «подарі» до музею перейшла приватна колекція старовинних монет, а найсвіжіший подарунок музею - скіфський меч-акінак.

— Цього меча майстерно зроблено приблизно у V столітті до нашої ери, - каже директор музею Юрій Ляшко. - Ніхто не знає, у скількох руках побувала ця зброя і хтозна, якою була б нинішня доля меча віком у більш як дві з половиною тисячі років, якби пан Томас не викупив його і не передав у дар музею...

У червні 2023 року Томас Бруннер отримав подяку від очільника Черкаської обласної військової адміністрації Ігоря Табурця - він вручив її особисто під час візиту до Кам'янки, підкресливши, що в часі війни за волю нації і українську державність надзвичайно важливо зберегти нашу історію та культурну спадщину.

— Слово «культура» знайоме кожному аграрію, - заявив натомість Томас Бруннер. На мою думку, аграрна культура у вигляді посівів для майбутнього врожаю - це точно такий ризик, як інвестиції в культуру у загальновідомому значенні слова. Але точно так само, як фермер ризикує посіяти зерно, щоб попри негоду й інші ризики у майбутньому мати врожай для своєї родини - так і артефакти, принесені до музею, дадуть «врожай» для того, хто готовий чекати і бачить своє майбутнє на землі, де живе...

Наприкінці липня до Кам'янки з австрійського Лінца приїде син Томаса, 11-річний Лукас Бруннер. Саме з сином меценат хоче зробити музею черговий подарунок - старовинну козацьку шаблю. Томас прагне, щоб син українки й австрійця знав і любив історію України так само, як її люблять батьки - бо це риса, притаманна кожній людині, яка є справжнім європейцем не лише за місцем народження...

Трахтемирівський монастир виконував і функції козацького шпиталю, і «дипломатичної резиденції»

Трахтемирівський монастир – церковний осередок, що існував у XVI-XVIII ст. ст. неподалік від Трахтемирова на Канівщині. Перша згадка про «Терехтемирівський» (Зарубський) монастир міститься в описі Київського замку 1552 року. Монастир звався тоді Пречистенським (тобто Успіння Богородиці).

В 1590 році Трахтемирівський монастир постановою вального сейму був наданий реєстровим козакам. Перша документальна згадка про намір влаштувати шпиталь для скалічених та хворих козаків відноситься до 1601 року. Постанова Житомирської комісії 1614 р., де зафіксовано, що Трахтемирівський монастир має стати шпиталем, була введена в дію наприкінці 1615 – на початку 1616 років.

Монастир двічі (у травні 1620 і у січні 1621-го) відвідував єрусалимський патріарх Феофан, який висвятив тут на єпископа володимирського та берестейського трахтемирівського архимандрита Єзекиїла Курцевича.

В січні 1625 року в Трахтемирівському монастирі відбулася зустріч митрополита Іова

Борецького з Яхією (Олександром) – претендентом на трон Османської імперії. Звідси Яхія відправив посланців до Москви.

У лютому 1649 Трахтемирівський монастир відвідав гетьман Богдан Хмельницький. 1673 року гетьман Петро Дорошенко видав універсал у маєткових справах Трахтемирівського монастиря.

Монастир тимчасово припинив існування, імовірно, між 1678 і 1686 роками.

Гетьман Іван Мазепа універсалом від 1 грудня 1701 року передав переяславському єпископу Захарії Корниловичу володіння Трахтемирівського і Канівського монастирів, серед яких було запусіте містечко Трахтемирів. 1714 року З.Корнилович титулувався «ігуменом трахтемирівським» (суміщення посад ставить під сумнів реальне функціонування Трахтемирівського монастиря у цей час). У XVIII столітті монастир знову відродився і звався Хрестовоздвиженським.

В 1718 році Трахтемирівський монастир зайняли уніати і володіли ним до 1768-го, коли його перебрали православні. Від 1775 року тут розмістилась польська прикордонна митниця, і монастир остаточно припинив своє існування.

Докладних описів монастиря не залишилось. Ретельні археологічні пошуки поки що не дали переконливих результатів, і точне місце Трахтемирівського монастиря досі не з'ясовано - вірогідно, це територія колишнього села Монастирок.

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ 7 – 21 липня

7 липня 1878 р. народився кобзар Іван КУЧУГУРЕНКО-КУЧУГУРА.

7 липня 1950 р. загинув сотенний УПА "Громенко" (Михайло ДУДА), лицар Золотого хреста заслуги 2-го класу.

8 липня 1659 р. об'єднане українсько-польсько-кримське військо на чолі з гетьманом Іваном ВИГОВСЬКИМ розбило московське військо під Конотопом.

8 – 10 липня 1709 р. відбулася битва під Полтавою військ Івана МАЗЕПИ і Карла XII проти московського царя Петра I.

10 липня 1948 р. помер Всеволод ПЕТРИВ, генерал-хорунжий Армії УНР.

10 липня 1975 р. помер сірожупанник Павло ДУБРІВНИЙ, лицар Залізного хреста.

11 липня 1056 р. народився НЕСТОР, літописець Київської Русі, автор "Повісті временних літ".

11 липня 1930 р. помер командир 3-го кінного полку Армії УНР Михайло ФРОЛОВ.

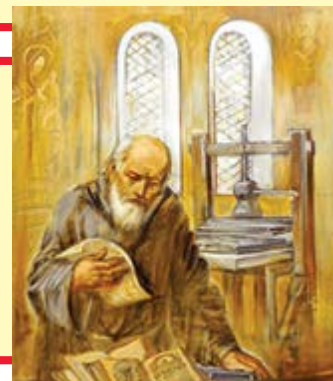
11 липня 1945 р. москалі замучили о. Августина ВОЛОШИНА, президента Карпатської України.

11 липня 1963 р. померла Олена СТЕПАНІВ-ДАШКЕВИЧ, хорунжий УСС, четар УГА, в'язень московських таборів.

12 липня 1580 р. Іван ФЕДОРОВ видав в Україні друковану кирилицею книгу – "Острозьку біблію".

14 липня 1021 р. Митрополит Київський Перший урочисто відкрив і прославив мощі святих руських князів Бориса та Гліба і встановив день вшанування їхньої пам'яті.

14 липня 1920 р. в московському таборі загинув Роман ДУДИНСЬКИЙ, командир 1-го куреня УСС та II (Коломийської) бригади УГА.

15 липня 1892 р. народилася Мілена РУДНИЦЬКА— українська громадсько-політична діячка, журналістка, письменниця, учителька, голова центральної управи Союзу Українок, доктор філософії.

15 липня 1919 р. в Переяславі отаман Дніпровської повстанської дивізії ЗЕЛЕНИЙ (Данило Терпило) урочисто, у присутності священників, війська та населення, скасував Переяславську угоду 1654 року.

15 липня 1944 р. постала Українська головна визвольна рада.

16 липня 1990 р. Верховна Рада УРСР ухвалила Декларацію про суверенітет України.

17 липня 1888 р. народився Кость КУРИЛО, начальник штабу 1-го Сірого полку Армії УНР.

18 липня 1945 р. загинув Іван ТРЕЙКО, повстанський отаман, генерал-хорунжий УПА.

19 липня 1852 р. народився Володимир НАУМЕНКО, філолог, журналіст, тимчасовий очільник Української Центральної Ради у березні 1917 р., міністр освіти в останньому уряді гетьмана Скоропадського.

21 липня 1877 р. народився Степан ЖАРКО, кубанський бандурист, керівник чоловічої капели бандуристів ст. Канівської.

21 липня 1906 р. народилася поетеса Олена ТЕЛІГА.

21 липня 1992 р. сторожовий корабель Чорноморського флоту СКР-112 підняв український прапор і вирушив до Одеси з метою увійти до складу ВМС України.

Свідectво про державну реєстрацію КВ №18773-7573ПР від 18.01.2012 р.

Козацький край
Засновник –
Чигиринська ГО «Вільне Козацтво Холодного Яру»

Головний редактор – Олег ОСТРОВСЬКИЙ

Редактор випуску – Петро ДОБРО

ГАЗЕТА РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
вул. Надпільна, 330, к. 4, м. Черкаси, 18005,
тел. (067) 473-66-72 (Telegram, Viber)
E-mail: Cossack_land@i.ua

Газета віддрукована в ФОП Журило С.Д.,
м. Черкаси, вул. Кобзарська, 1а. Тираж – 1000 екз.
Замовлення №739.